

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **CH. G. Ch.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, čj. OAM-389/ZA-06-ZA09-2010, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Správní orgán vydal dne 20. 3. 2012 rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, když nebyly řádně zohledněny veškeré namítané skutečnosti. V řádném doplnění žalobních bodů, které provedl soudem ustanovený právní zástupce žalobce pak je

namítáno porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu, když žalovaný se řádně nevypořádal se všemi, pro rozhodnutí ve věci významnými skutečnostmi. Žalovaný se především řádně nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jakož i skutečnostmi, tvrzenými při ústním pohovoru, zejména pak hrozbou vážné újmy ze strany místních úřadů pro případ návratu žalobce do země původu. Žalobce se totiž hlásí k hnutí MASSOB, je zde konečně i potenciální hrozba ze strany islámských náboženských radikálů – žalobce je členem křesťanské komunity, která je pro své náboženské přesvědčení perzekuována a mnohým hrozí bezprostředně pronásledování a smrt. V rozhodnutí se žalovaný vůbec nezabývá skutečností žalobcova křesťanského vyznání. Ačkoliv žalobce nečelil žádnému konkrétnímu nátlaku či perzekuci, přesto jeho náboženské přesvědčení zvyšuje potenciální riziko hrozby pro případ návratu. Žalobce byl a je členem organizace MASSOB, tedy společnosti lidí, usilujících o osamostatnění části země. Vzhledem ku svému věku se na významnou roli uvnitř této politické skupiny teprve připravoval, jednak vysokoškolským studiem zaměřeným na politologii, jednak účastí na společenských a kulturních akcích pořádaných komunitou, hlásící se k hnutí MASSOB. Dopady této činnosti na postavení žalobce se žalovaný vůbec nezabýval, školský systém v Nigérii se od ČR liší, vysokoškolské vzdělání tak není dostupné pro každého, již samotný fakt, že žalobce na VŠ nastoupil způsobil, že byl v rámci komunity vnímán jako významná osoba, těšící se úctě a uznání. Jako takový, i s ohledem na aktivity svého otce, byl zřejmě pro místní složky policie a odpůrce hnutí nepohodlným a proti jeho rodině bylo zakročeno. Tvrzení žalovaného o fantasknosti jeho výpovědi pak žalobce považuje za urážlivé, to, že musel opakovaně popisovat smrt svého otce a otřesné zážitky následující po jeho útěku, je sice pochopitelné, ovšem způsob, jakým se s tímto žalovaný vypořádal, považuje za nepřipadný. Na str. 5 prakticky správní orgán svojí argumentací o právu federativního státu na zákrok proti separatistickému hnutí schvaluje postup hrubého porušení tohoto státu v oblasti základních lidských práv a svobod. Je sice možné přijmout fakt, že nigerijské státní orgány postupují v souladu s místními zákony, jejich aplikace však k porušování základních lidských práv vést nemůže a v opačném případě je nutno subjekty, na které aplikace dopadá, chránit, a to i udělením mezinárodní ochrany. Požadavek přestěhování v rámci Nigérie považuje žalobce za nereálný, žalobce je členem hnutí, působícího jen v části země a těžko by mohl vyvíjet svou politickou aktivitu v místě, kde je bezúčelná. Výklad žalovaného je v tomto směru v rozporu s ust. § 2 odst. 10 zákona o azylu. Žalobce sporuje legitimitu žádosti u každého aktivního člena MASSOBu, aby jmenoval většinu aktivních představitelů hnutí. Je relevantní, že žalobce zná zakladatele a předsedu organizace a představitele, kteří reprezentují hnutí v oblasti, v níž on sám působil. Ani v ČR nedokáže většina voličů vyjmenovat deset představitelů politické strany, kterou sami volili, i přesto, že je každodenně vídají v televizi či vnímají z jiných médií. Dostupnost těchto komunikačních prostředků v Nigérii přitom je jiná. Usuzovat z neznalosti těchto jmen u žalobce na nedostatečnost jeho aktivity v hnutí je účelové. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, jak pod písm. a), tak i b) a rovněž pak § 14a) tohoto zákona, navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se k žalobním námitkám vyjádřil písemně dne 26. 9. 2012, uvedl, že jsou neopodstatněné, neboť při svém rozhodování žalobcem tvrzené skutečnosti vzal v úvahu a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce byl s podklady řádně seznámen, měl i prostor k vyjádření. Žalovaný hodnotil informace ve vzájemných souvislostech spolu s podklady a dospěl k přesvědčení, že výpověď žalobce je nevěrohodná a vykonstruovaná. V odůvodnění jsou důvody, které k tomuto závěru vedly, podrobně popsány. Obecnost žalobcem popsaných informací o jeho členství v hnutí Massob nekoresponduje s jím udávaným politologickým zaměřením jeho dosavadního vysokoškolského studia a s přesvědčením o jeho vlastní výsadní pozici v rámci hnutí, pro níž by mu mělo hrozit pronásledování. Na žalobce nebyl vznesen požadavek vyjmenovat většinu aktivních členů hnutí, výčtem představitelů bylo pouze demonstrováno, že žalobce jmenoval pouze hlavního představitele hnutí a žádné další podrobnosti nebyl schopen popsat, ani svoji angažovanost v rámci hnutí. Nebyl schopen poskytnout přesnější informace o vzniku hnutí, jeho vlastní aktivita spočívala v účasti na sportovních utkáních na jeho podporu. Jeho výhledově možné zastávání vyšších postů v příštím samostatném státním celku jsou charakterově pouze plány a neodrážejí jím aktuálně popisovanou situaci, kdy, jak uvedl, ve spěchu prchal před násilníky. V té době byl žalobce studentem s popsanou vizí, studium politologie však z něho samo o sobě nedělá politicky exponovanou osobu. K dotazům na uvedené politické hnutí se žalobce vyjadřoval natolik povrchně a nepřesně, že správní orgán musí považovat svůj závěr o nepřesvědčivosti jeho výpovědi v tomto směru za správný. Správní orgán je názoru, že důvodem případného ostrého policejního zákroku vůči rodině byly aktivity otce žalobce, jeho vlastní však takový charakter mít nemohly. Naplnění ust. § 12 písm. a) i b) zákona o azylu tak shledáno nebylo. V průběhu správního řízení pak žalobce nezmínil žádné skutečnosti, související s jeho křesťanským vyznáním, které by v něm vzbuzovaly obavy z návratu do vlasti, důvodem jeho obav je jednání nigerijských policistů, podnikajících proti členům Massob zákroky pro separatistické cíle, proklamované jeho představiteli. Zde žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004 – správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Z žádného ustanovení cit. zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost domýšlení právně relevantních důvodů pro udělení azylu, žadatelem neuplatněného a k takovým provádět příslušná skutková zjištění. Námitku, která vytýká žalovanému, že se nedostatečně zabýval riziky spjatými s žalobcovým vyznáním, je tak nepřipadná. Z informací, obsažených ve spise, nadto plyne, že křesťané jsou v Nigérii druhou nejpočetnější zastoupenou skupinou, za muslimy zaostávají o pouhých 10 % a MZ USA ve své výroční zprávě o stavu náboženské svobody ve světě z listopadu 2010 mluví o téměř vyrovnaném počtu osob hlásících se k těmto dvěma většinovým vyznáním v rámci Nigérie. Rozdíly v koncentraci osob těchto náboženství na území jednotlivých států federace jsou, ale navzdory tomu považuje správní orgán za možné usazení osoby křesťanského vyznání na území jiného nigerijského státu bez rizika střetů s příslušníky komunity zastávající odlišné

náboženské vyznání. Námitky ohledně možnosti eventuálního přesídlení žalobce v rámci Nigérie pak správní orgán hodnotí tak, že žalobce již svým čtyřletým pobytem v klášteře a následným přesunem do Lagosu sám využil možnosti úniku před obávaným rizikem a žalovaný na svém přesvědčení o možném vnitřním přesídlení žalobce na území některého ze států Nigérie, kde by mu nebezpečí hledání policí nehrozilo, setrvává. Zákroky, které jsou proti hnutí zaměřeny se ovšem vztahují zejména k organizátorům nedovolených demonstrací a shromáždění. Správní orgán dále konstatuje, že neprojevil souhlas s protiprávními excesy nigerijských policistů v případě podobných zákroků, jak je mu vytýkáno, vyslovil se ovšem v tom smyslu, že vzhledem k separatistickým cílům hnutí lze zásahy federativně uspořádaného státu (složeného z 36 územních republik) do podobně zaměřených aktivit předpokládat. V rozhodnutí je pak navíc výslovně uvedeno, že v daném případě se jedná o hnutí zakázané a z uvedeného je zřejmá snaha vlády eliminovat podobné odstředivé tendence. Žalovaný odkazuje na spis a v něm zařazenou Zprávu rakouské organizace Accord – Linie konfliktu, ze dne 2. 5. 2011, kde uvedeno, že hnutí bylo vládou prezidenta Obasanja již v r. 2002 zakázáno. Správní orgán nepolemizuje s názorem žalobce, že je potřebné, aby jednání policie nevybočilo ze zákonných mezí, zároveň však považuje za potřebné vzít v potaz všechny okolnosti příběhu žalobce a posoudit je v uvedených souvislostech a porovnat s podklady o zemi původu. Při tomto hodnocení pak žalobce setrval na svých původních závěrech, je přesvědčen, že žalobcovy informace nesvědčí o reálnosti jeho obav a pro případ jeho návratu nebyla shledána existence skutečného nebezpečí vážné újmy, kterou by byl ohrožen. Správní orgán odkazuje na obsah spisového materiálu, především na výpovědi žalobce, námitky neshledává oprávněnými a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice ze dne 23. 10. 2012 žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, kdy pod sp. zn. 5 Azs 6/2010-107 považuje NSS za povinnost správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany posuzovat všechny skutečnosti uvedené žadatelem i ty, které vyjdou najevo v průběhu řízení, tyto popsat v rozhodnutí a svůj závěr odůvodnit. Žalovaný však tyto povinnosti nesplnil, když žalobce prohlásil, že je křesťanského vyznání a žalovaný informaci nespojil s informacemi o situaci křesťanů v zemi původu žalobce. Toto však odporuje smyslu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků i názoru, vyjádřeném NSS v usnesení ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 Azs 5/2011-58, v němž soud konstatuje, že je povinností státu nevystavit žadatele při návratu do země původu reálné hrozbě závažné újmy dle § 14a zákona o azylu, žalovaný tak zanedbal své povinnosti, když s ohledem na získané informace žalobcovu žádost v naznačeném rozsahu nepřezkoumal.

Při jednání soudu dne 14. 1. 2013 předložil žalobce fotokopii tří fotografií, zaznamenávajících pohřeb jeho otce, na němž byl osobně účasten, k dotazu soudu, zda může časově zařadit konání tohoto pohřbu do svého příběhu, tedy, zda se jednalo o dobu po pobytu v nemocnici, žalobce opakovaně toto časově neurčil, uvedl, že by v případě návratu na každém místě viděl smutné věci, pohřeb byl veřejnou událostí, ale všude bylo hodně policistů, on se pak navracel do kláštera,

v průběhu pohřbu ho policie nekontaktovala, ani nebyl žádný problém. Kdyby někdo viděl to, co on, jistě by mu azyl dal. Jejich učitel psychologie zmiňoval podobné věci a zážitky. Dále pak žalobce k dotazům soudu uvedl, že do Nigérie telefonuje přátelům otce, který byl dobře znám, také širokému příbuzenstvu. Město bydliště a město univerzity, kde studoval, je vzdáleno cca 45 minut jízdy. Dvě osoby, s nimiž cestoval na lodi, nezná, neví, o koho se jedná, ani kde jsou nyní. Zástupce žalobce pak k možnému přesídlení žalobce v rámci země původu argumentoval otázkou možnosti vyvíjení politických aktivit v momentě přesídlení do jiného regionu, pokud pak žalobce uvedl, že je křesťan, je povinností správního orgánu zkoumat, zda by nebyl navrácen do oblasti, kde by mohl být terčem újmy a v tomto směru se jedná o procesní pochybení žalovaného. Žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje, navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradě nákladů řízení žalobce účtoval jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět, jedna cesta autobusem stojí 100,- Kč, MHD v Praze 32,- Kč a v Hradci Králové 14,- Kč, celkem tedy částku 292,- Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou účtovány částkou 15.065,- Kč, a to za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč, jeden úkon po 3.100,- Kč, jeden úkon (účast na vyhlášení rozhodnutí) po 1.550,- Kč, 5x 300,- Kč paušální náhrada a 21 % DPH v částce 2.615,- Kč.

Pověřený pracovník žalovaného k žalobcem předloženým fotografiím odkázal na odůvodnění rozhodnutí a tam popsanou nevěrohodnost žalobcova příběhu s tím, že fotografie nejsou způsobilé tento závěr zvrátit, a to zejména co do nedostatku azylově relevantních skutečností. Problém žalobcova křesťanského náboženství nebyl v rozhodnutí podrobněji hodnocen, neboť řízení je vázáno k tvrzením žalobce – zde odkaz na rozhodnutí NSS 5 Azs 66/2008 z 30. 9. 2008, kde se konstatuje, že břemeno tohoto tvrzení stíhá žadatele o azyl. Náboženské problémy přitom žalobce neuváděl, objevují se až v žalobě, k takovým by však soud neměl přihlížet, a to s odkazem na rozhodnutí NSS čj. 1 Azs 206/2005 ze dne 21. 9. 2006. Ani nejaktuálnější podklady nehovoří o pronásledování řadových členů MASSOB, žalobce má jistě i možnost vnitřního přesídlení. Rozhodnutí NSS 2 Azs 71/2006 z 26. 3. 2008 pak hovoří o tom, že pokud žadatel nebyl významnějším funkcionářem hnutí, ani se do jeho práce aktivně nezapojoval, neexistuje azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Konečně, žalovaný neví, jaké politické aktivity má žalobce na mysli pro případ návratu, žádné takové aktivity netvrdil. Ze zásad azylového práva plyne, že pokud žadatel uvede, jakého je náboženského vyznání, samotná taková skutečnost nemůže vést k dalšímu zkoumání v tomto směru, vymezení případné hrozby v tomto směru je zcela v intencích žadatele. Reálná povinnost toto zkoumat tak na straně správního orgánu v daném případě nebyla, konečně, žalobce pobýval 4 roky vcelku v legálně existujícím katolickém klášteře, což samo o sobě dokládá, že v zemi toto náboženství existuje bez větších problémů. Ve výpovědích žalobce přetrvávají i nadále rozpory a určité nevěrohodnosti – zde poukazuje na čl. 4 Kvalifikační směrnice, pro případ návratu mu nehrozí žádná vážná újma, je tak navrhováno zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 11. 2010, uvedl, že je státním občanem Nigérie, národnosti Igbo, matka zemřela v r. 1986, otec v r. 2006, žalobce je narozen 5. 5. 1983. Je svobodný, do 23. 9. 2010 pobýval v Nigérii, ve městě Onitsha. CP mu byl ukraden, vyznání je křesťanského, od r. 2001 byl členem Hnutí pro uskutečnění svrchovaného státu Biafra – Massob. Byl studentem politických věd. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že ho pronásledovala policie a vláda, zabili otce a i jemu šlo o život. Od 18 let byl členem cit. hnutí, které chce nezávislý stát, pro svoji angažovanost a členství měl v Nigérii problémy. Všichni členové jsou vládou pronásledováni, když je najdou, tak je zabijí. To je jediný důvod, proč zem původu opustil, jediným příbuzným je strýc, který byl též členem hnutí, je také na útěku a žadatel neví, kde se nachází. Jeho dům, stejně jako žadatele, byl vypálen. Z vlasti odjel lodí, po měsíci cesty pak autobusem do ČR. Jeho život nebyl bezpečný, byl zbaven svobody, poslední čtyři roky žil v úkrytu, nemohl normálně žít a pokud by ho chytili, byla by to jeho smrt. Ztratil celou rodinu, nemá se kam obrátit. ČR je pro něho cílový stát, chtěl by studovat, pracovat a sportovat.

V průběhu pohovoru dne 12. 11. 2010 žalobce uvedl, že CP ztratil v Praze při nákupu cigaret, byl na jeho jméno, vydán v r. 2007 a platný do r. 2011. Jeho občanský průkaz a další doklady byly zničeny při požáru domu. Doklady mu vyřizoval přítel strýce, Nigérii opustil 23. 9. 2010 z Lagosu. Spolu s dvěma lidmi byl vzat na loď, cestovali asi měsíc, za jídlo a pití museli platit, když mu došly peníze, prodal mobil a později i hodinky. Byli v úkrytu v kajutě, nesměli vycházet. Po příjezdu do Evropy, neví, v jaké zemi, museli ještě den čekat na lodi, 27. 10. 2010 byli posazeni do autobusu a v ČR mu řidič řekl, že musí vystoupit. Mladý blondatý muž mu sdělil, že je v Praze, vysvětlil mu svoji situaci a ten mu sdělil, kde v Praze sežene lidi tmavé pleti. On mu dal tisíc korun a vysvětlil mu, jak se dostat autobusem do Zastávky u Brna. Jel Student Agency za 200,- Kč a v Brně taxíkem za 600,- Kč. Cesta od moře do Prahy trvala asi 14 hodin. Po cestě byly dvě kontroly pasů, ale jízdenku a vše měl v malé tašce, kterou v Praze ztratil. Připlul nákladní lodí, vlajky si nevšiml. V Nigérii nevěděl, kam pojede, chtěl si pouze zachránit život. Je inteligentní, učí se jazyky, je také sportovec, doufal, že se uplatní. V písemných důvodech pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že byl členem MASSOB, vláda je proti nim, zabíjí je a vězní bez procesu, otce zabila, dům ve městě Onitsha byl vypálen. Žalobcův život byl v sázce, odešel do katolického kláštera, kde se 4 roky ukrýval, ale chce vést normální život, je jediný z rodiny, kdo přežil. V rámci pohovoru dne 8. 2. 2011 žalobce uvedl, že mu ve 3 letech zemřela matka, vyrůstal u otce, který byl členem Massobu a v 18 letech ho též zaregistroval do hnutí. V r. 2003 žalobce ukončil střední školu, stal se studentem politických věd na univerzitě v Nsukka, ve druhém ročníku byl jeho otec zabit, on studia nedokončil a školu opustil. 27. 4. 2006 byl žalobce doma s otcem, ráno skupina nigerijských policistů vtrhla do domu a otce zastřelili do hlavy, on viděl přes dveře, co se stalo a začal křičet. Zamkl se a vyskočil oknem ven, sklo ho poranilo, dlouho utíkal a krvácel, nakonec upadl a ztratil vědomí. Několik mužů ho dopravilo do nemocnice, tam ho ošetřili, byl tam dva dny, nějaký muž z charitativní organizace za něho zaplatil pobyt. Doktor mu dal při propuštění

nějaké peníze a on se uchýlil do katolického kláštera v Awhumu, kde měli přítele rodiny mnicha. Mnich B. O. se šel po několika dnech podívat, co se stalo s domem a zjistil, že domy jsou vypáleny, návrat nepřipadal v úvahu, nedoporučoval mu ani návrat na univerzitu, asi po půl roce tam jel mnich vybrat jeho věci na kolej. Klášter nakonec žalobce opustil 28. 8. 2010. Toho dne jel s otcem B. pro potraviny, do kláštera se dostavila policie, mniši otci telefonovali a on ho poslal ke svému strýci do Lagosu, v klášteře se zatýkalo a již tam pro žalobce nebylo bezpečno. Strýc mnicha naplánoval další život žalobce a ten vycestoval. Po propuštění z nemocnice jel žalobce do kláštera autobusem, okolní domy byly vypáleny, neboť v nich asi též bydleli členové Massobu. Na lodi, kterou vycestoval ze země, byly velmi tvrdé podmínky, člověk, který organizoval jejich cestu, přišel a vyvedl je na pevninu. Muž, který mu dal peníze a adresu do Zastávky jel s nimi autobusem, ale seděl jinde. K další otázce žalobce uvedl, že Lagos pro něho nebyl bezpečný, neměl práci a peníze, v noci špatně spal. Kdyby policie přišla na jeho pravou totožnost, zlikvidovala by ho. V klášteře byli lidé, jejichž důvody neznal, ale mnich přijímal pouze ty, jejichž osobní problémy znal. Pas mu zařídil strýc mnicha již v době, kdy se skrýval v klášteře, neboť již tehdy otec B. plánoval jeho pobyt v zahraničí. Všechny potřebné doklady zabezpečil tento strýc, jednalo se o vlivnou osobu. Za pronásledování své osoby žalobce označil to, že ho vládní instituce připravily o otce a udělaly z něho sirotka, sám žádné jiné potíže neměl. Vládní činitelé také zabíjeli členy organizace, pokud je chytili. On se stal sirotem, vše, co měl zdědit, bylo zabaveno. Nedokončil vysokou školu, jeho otec byl vlivný muž, poslal ho na vysokou školu a žalobce se možná mohl stát ve svobodné Biaře guvernérem, ale vše dopadlo jinak. Dům byl vypálen, otec mu ukázal, kde jsou uloženy dokumenty o jeho vlastnictví, ale vše shořelo a když vláda zabije osobu, zkonfiskuje majetek. Existuje členský průkaz MASSOBu – žalobce jej popsal - a někteří členové nosí určité oblečení, i v organizaci ale existují donašeči a informátoři. Hnutí je nenásilné, mírové, členství bylo rodinnou záležitostí, hnutí začalo dávno před narozením žalobce. V minulosti byla mezi Biafrou a Nigérií válka, současný vůdce Ralph Uwazurike je zadržován a bude čelit soudnímu procesu za zradu. Hnutí doufá, že Amerika se postaví na jeho stranu a bude na nigerijskou vládu vyvíjet tlak, žalobce studoval politické vědy, je velmi inteligentní a mohl by být guvernérem svobodné Biafry. Mnoho členů uprchlo do Ameriky, kde vyvíjejí politickou činnost. Pro žalobce je to jako živá rána, pokud o tomto musí mluvit, v noci pak pláče. Celá rodina podporovala hnutí i finančně, charitativní organizace apod. Žalobce se osobně angažoval tak, že při různých oslavách hrál ve fotbalovém týmu. Fotbal hrál i na univerzitě. V jejich oblasti byl slavnostním dnem 28. květen. Toto datum je však náhodné a vyskytuje se každý rok koncem května. Své problémy dále označil žalobce tak, že nemohl žít jako svobodný člověk. Jako sídlo hlavní kanceláře hnutí žalobce označil Onitsche ve státě Anambra, ve státě Imo v Okigwe a ve městě Aba ve státě Abia, předáky jsou již jmenovaný výše a dále Augustine Umeh, Vinatius Moneke. Organizace je ale momentálně ve stadiu krize, vláda si nepřeje, aby měla silné postavení. Bylo zabito dalších 14 členů Massobu. Na str. 20 jím předložených materiálů je informace o smrti jeho otce.

Ve spise se dále nachází překlad části žalobcem označeného článku – 27. dubna 2006, Onitsha. Zhruba v 9 hodin dopoledne 27. dubna 2006 zahájila nigerijská policie střelbu na budovu, která údajně patřila členům MASSOB, a občas střílela i na nevinné členy MASSOBu, aniž by byla jakkoliv provokována-později policie vypálila jejich domovy. Ještě téhož dne nechvalně proslulá skupina podporovaná bohatým politikem Ch. U. v Onitshe přepadla kancelář MASSOBu a zabila pět členů této organizace. Většina z nich se ještě nachází v márnici, tři z nich byli upáleni zaživa a šestnáct osob bylo vážně zraněno. Jsou stále v ošetřování v nejmenované nemocnici. Agenti nigerijské vlády ve státě Anambra vyvíjejí zuřivou snahu, aby destabilizovali MASSOB v tomto státě. Dne 8. 3. 2012 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu. Uvedl, že když nyní občas volá do Nigérie, říkají mu, aby se nevracel, že by byl uvězněn.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). a konstatoval, že žádná pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po projednání a přezkoumání věci soud dospěl k závěru, že správní orgán se po provedeném řízení ve svém rozhodnutí vypořádal s žalobcem uvedenými informacemi objektivně a vcelku dostatečně. Jím popsané rozpory na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí logicky dokladují situaci, kterou žalovaný uzavřel jako nevěrohodnou. Soud na popsané situace plně odkazuje s tím, že s vyvozenými závěry žalovaného souhlasí. Soud pak dodává, že závěr o nevěrohodnosti výpovědi žalobce pak samotný žalobce vygradoval i při jednání soudu, kdy k dotazu soudu, kdy proběhl pohřeb jeho otce, o kterém soudu předložil jako důkaz tři kopie fotografií, nedovedl na tuto otázku opakovaně odpovědět, nesdělil, ani k přímému dotazu soudu, zda to bylo po jeho hospitalizaci ještě před odjezdem do kláštera, odpověděl jen, že pokud by se vrátil, na všech místech by viděl ty bolavé události. Fotografie přitom dokumentují, že se jednalo o pohřeb vcelku veřejný, žalobce sám uvedl, že tam bylo mnoho policistů, k dotazu soudu však sdělil, že neměl žádný problém. Soud je přitom přesvědčen, že pokud by vládní orgány měly skutečně na osobě žalobce jím tvrzený zájem, tato příležitost by jistě vedla k tomu, aby další pobyt žalobce byl bez problémů zjištěn, žalobce přesto dále po dobu 4 roků bez problémů pobýval v katolickém klášteře. Z tohoto pohledu nemohl soud věc uzavřít jinak, než že informace, které žalobce podával, jsou nevěrohodné. Správní orgán si přitom pro své rozhodování pořídil nejen informace aktuálního charakteru, ale těžil i z informací,

kteřé popisují události z let, kdy mělo k žalobcem sděleným tragickým momentům dojít, soud tak nemůže žalovanému vyčítat, že by tuto dobu pominul a neověřil si tehdejší situaci v zemi původu žalobce. Soud nemohl věřit žalobci ani jeho vyjádření k dotazu soudu, že vůbec neví, o jaké osoby se jednalo, když s těmito dvěma osobami dle jeho vlastního vyjádření sdílel měsíc jednu uzavřenou kajutu na nákladní lodi, taktéž působí zcela nevěrohodně jeho gradované vyjádření o tom, jak potkal světlavého mladíka, kterého vůbec neznal, který mu dal peníze na cestu do pobytového tábora a informoval ho o cestě, když později sdělil, že šlo vlastně o člověka, který s nimi jel autobusem. Soud již pak pouze připomíná, že nevěrohodně působily i žalobcovy výpovědi o vzniku hnutí MASSOB, tak, jak žalovaný uvádí na str. 5 svého rozhodnutí, na téže straně se žalovaný vypořádal i s naprosto nevěrohodně znějící výpovědí ohledně cestovního pasu žalobce a jeho ztrátě. Za zjištěné a popsané situace je pak zřejmé, že správní orgán, ale ani soud nemohl dospět k závěru, že žalobce splňuje podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Pokud pak soud věnoval pozornost žalobcem uvedeným skutečnostem s tím, zda případně splňuje podmínky téhož ustanovení pod písm. b), po podrobném přezkoumání dospěl k závěru, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů neshledal. K uvedenému ustanovení zákona o azylu pak soud doplňuje několik rozhodnutí soudů, která dle jeho přesvědčení dopadají na podobné situace. Je jím např. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 65 Az 33/2005 z 12. 6. 2006, které uvádí, že pouhé obavy žalobce, že v případě návratu do země původu by mohl být zatčen policií, protože je členem hnutí MASSOB, nezakládají důvod uvedený v § 12 zákona o azylu; dále pak rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 60 Az 86/2005 z 28. 2. 2006, pojednávající o tom, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro jeho udělení dle § 12, písm. a) i b) zákona o azylu.

Podmínky ust. § 13 zákona o azylu u žalobce splněny nejsou, pro výrok o neexistenci důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu měl správní orgán dostatečné podklady.

K tvrzení žalobce, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci dostatečným způsobem, když se nezabýval jeho náboženstvím a případnou situací, které by z důvodu své víry mohl být vystaven v případě návratu do země původu, soud musí přisvědčit žalovanému, že takovou povinnost zcela jistě žalovaný neměl. Z žádného vyjádření žalobce z průběhu správního řízení nevyplynula ani zmínka o tom, že by s ohledem na svoji víru mohl při návratu do vlasti očekávat nějaké zásadnější problémy a zde je dle přesvědčení soudu plně na místě citovat názor Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 28. 4. 2004 pod sp. zn. 1 Azs 22/2004, kdy uvedl, že pokud z žádného projevu žadatele nevyplynulo, že by tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, správní orgán není povinen provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12

zákona o azylu. Ze zpráv o zemi původu pak jasně plyne, že víra žalobce je v zemi druhou nejrozšířenější a pro žalobce jistě existuje možnost usídlení v té části země, kde by mohl bez problémů žít. Protože žádné politické aktivity před odjezdem nevykonával, není ani relevantní zvažovat, že by v některé části země původu nemohl tyto vyvíjet. Zprávy, které měl žalovaný k dispozici, jsou pro závěr o případné hrozbě vážné újmy dostatečné, to, že žalobce není pro případ návratu azylově relevantně ohrožen žádnou z nich, považuje soud za odůvodněné přehledným způsobem na str. 7 – 9 vydaného rozhodnutí ve věci. Podklady nesporní, že na území, kde hnutí MASSOB působí, občasné problémy probíhají, jeho členové jsou zatýkáni a vyšetřováni, pokud dochází k nepovoleným shromážděním, a to zvláště organizátoři, toto však rozhodně nelze vztáhnout na celé území Nigérie. Žalobcem uváděné obavy tak nemají žádný reálný podklad. Podmínky ust. § 14b) žalobce nesplňuje. Soud tedy po projednání a přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, jako nedůvodnou ji proto zamítl, s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, jeho právnímu zástupci, ustanovenému soudem, je přiznána náhrada nákladů právního zastoupení samostatným usnesením. Ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně